

VIZE FARNÍCH BUNĚK

Vizi malých společenství v církvi či farních evangelizačních buněk (jakýsi vysněný obraz, ke kterému směřujeme) dobře formuluje 28. článek apoštolské exhortace papeže Františka *Evangelii gaudium*:

„Farnost není zastaralá struktura. Právě proto, že má velkou pružnost, může nabývat velmi rozmanitých forem, které vyžadují otevřenost a misijní tvořivost pastýře i společenství.

Není zajisté jedinou evangelizující institucí, nicméně bude-li schopna neustálé reformy a přizpůsobování, bude i nadále „církví, která žije uprostřed přibýtků svých synů a dcer“ (Jan Pavel II.).

Předpokladem je, aby byla skutečně v kontaktu s rodinami a životem lidu a nestala se těžkopádnou strukturou oddělenou od lidí, nebo skupinou vyvolených, kteří se starají sami o sebe.

Farnost představuje přítomnost církve na daném území, je prostředím, kde se naslouchá slovu a kde roste křesťanský život, dialog, hlásání, velkodušná láska, adorace a bohoslužba.

Farnost prostřednictvím všech svých aktivit povzbuzuje a formuje své členy, aby byli aktéry evangelizace.

Z menších komunit (společenství) vytváří širší společenství, svatyni, kam žizníci přicházejí pít, aby mohli dál putovat, a centrum neustálého misijního poslání.”

POSLÁNÍ FARNÍCH BUNĚK

Domácí vody („oikos“) aneb „pole“

Farní evangelizační buňky jsou posílány „vrhat síť“ do svého „životního prostoru“ (zvaného „oikos“ = dům, rozšířená rodina, lidé, se kterými máme každodenní vztahy, jakési naše „domácí vody“). Každý je zván vydávat svědectví evangelium právě a především v tomto svém životním prostoru, který je tvořen členy mé rodiny, mými přáteli, sousedy a kolegy z práce, ze školy, ze zájmových skupin apod. V zemědělské analogii, kterou jsme používali při loňském semináři o svědectví, jsme tento životní prostor přirovnávali k „poli“. Aby buňky („lodky“) mohly působit ve svých „výsostrých vodách“, potřebují „sítě“, které jsou utkány z pěti základních druhů vláken. Zatímco obraz „sítě“ z pěti druhů „vláken“ dává důraz na vzájemné prolínání se jednotlivých rozměrů poslání buňky, ona „zemědělská analogie“ pak spíše zdůrazňuje určitou „posloupnost“ těchto rozměrů jakožto jednotlivých „etap“.

1. Vlákno modlitby aneb „zalévání“

Osobní a společná modlitba a adorace jsou základem. Prvním ovocem modlitby je růst vzájemné lásky ve farnosti, růst ducha společenství a jednoty. Právě když se společně modlíme a adorujeme, přichází dar jednoty a duch služby. V „zemědělské analogii“, kterou jsme používali při loňském semináři o svědectví, jsme tento rozměr přirovnávali „zalévání“ pole živou vodou modlitby.

2. Vlákno služby aneb „orba“

Jsme pozváni všimnout si lidí kolem nás, být vnímaví k tomu co žijí a vůči jejich potřebám. Ten, jemuž sloužíme nezištně, v lásce, která nepočítá, kterého doprovázíme v jeho vlastním životním prostoru, v jeho vlastním životním stylu, kterému vycházíme vstříc v jeho potřebách, se jednou zeptá: „Co ho vede k tomu, že takhle jedná?“ Základem evangelizace je tedy konkrétní praktická láska k lidem kolem nás. V naší „zemědělské analogii“ to lze přirovnat k „orbě“, která nakypřuje půdu pro semeno.

3. Vlákno svědectví aneb „setba“

Člověk, který nám důvěřuje, se otevírá evangeliu tím, že prochází mostem přátelství, který jsme vystavěli svojí službou. Takto se pak přátelství mohou stát prostorem ke sdílení naší zkušenosti s Ježíšem. Když je takto „připravená půda“, můžeme se začít dělit o svou zkušenost s Ježíšem a jeho působením v našem životě. Z tichého svědectví života přejdeme k pokornému a nevťiravému sdílení naší osobní zkušenosti ze života s Kristem, na kterou navazuje zvěstování základní zvěsti o Boží lásce vtělené v Kristu a o jeho smrti na kříži za naše hříchy překonané vzkříšením. Tím začínáme „zasévat“ Boží slovo do připravené půdy.

4. Vlákno vysvětlování aneb „pletí“

Toto vlákno či etapa vyžaduje velkou vnímavost, trpělivost a lásku, s jakou pomáháme druhému překonávat předsudky, pochybnosti a strachy. Jsme zde zváni odpovídat na mnohé otázky, stále hlubší a náročnější, které nám bratr či sestra s důvěrou předkládají. Svátý Petr nám říká, že máme vysvětlit důvody naší naděje (srov. 1 Petr 3,15). Jako bychom zde „pleli“ ty nejvíce rozrostlé plevelné rostliny, které by bránily růstu semene (aniž bychom se snažili vyplít vše, protože bychom pak mohli, jak říká Písmo, „s plevem vytrhat i pšenici“).

5. Vlákno pozvání aneb „žeň“

V srdci bratra či sestry, díky přijaté zvěsti a odstranění základních překážek, se začíná rodit touha odevzdat svůj život Ježíši a následovat jej ve společenství církve. Přijde chvíle, kdy můžeme našemu příteli říct: „Tentýž Ježíš, který uzdravil mě a naplnil mě nadějí, uzdravuje i tebe a dává naději i tobě.“ A můžeme ho pozvat do buňky, aby hlouběji poznal Ježíše a jeho tělo, církev, odevzdal Ježíši svůj život a přijal jej za svého Spasitele a Pána (což lze v naší „zemědělské analogii“ přirovnat ke „žni“).

SETKÁVÁNÍ FARNÍCH BUNĚK

Buňka je tedy součástí těla farnosti, ve které každá nová osoba nachází své místo. Buňka je místem, kde nově příchozí nachází formaci a je pro něho díky modlitbě, sdílení a službě místem duchovního růstu. Když si nový člen buňky uvědomí dar, který mu Pán dal, bude chtít ze své strany tento dar použít ve službě. Je také pozván, aby si pojmenoval svůj oikos a přešel z role evangelizovaného do role evangelizátora. V buňce zakoušíme, že jsme společenství, které má roli prostředníka. Buňka se nachází jako prostředník mezi malým společenstvím, kterým je rodina, a velkým společenstvím farnosti, a to pro užitek jak jednoho, tak druhého.

Základní rozměry setkání buňky

Setkání buňky probíhá pokud možno každý týden a trvá cca hodinu a půl. Skládá se většinou z těchto základních rozměrů (praktikovaných v různých podobách):

1. Chvála a díkyvdání (asi 15-20 min.)
2. Sdílení života s Kristem (asi 15-20 min.) Rozhovor na téma Co tento týden pro mě Ježíš učinil? Co já jsem učinil pro něho?
3. Boží slovo a katecheze (10-15 min) Lectio divina či katecheze vedoucího či někoho z členů společenství, případně poslech nahrané katecheze faráře
4. Sdílení nad tématem (15-20 min.)
5. Praktické informace – sdělení, aktivity ve farnosti, konkrétní potřeby pomoci...
6. Přímluvy za lidi z našich „oikos“ i za lidi vzdálené, kteří potřebují naši modlitbu a které neseme v srdci
7. Prosby za některé z členů buňky, který o žádá modlitbu na konkrétní úmysl (modlitba za požehnání, vybavení dary ke službě, prohloubení života s Kristem, uzdravení, osvobození, vyřešení vztahů...)

ZAČLENĚNÍ BUNĚK DO FARNOSTI

Malé společenství víry, kterým je buňka, učí bratry a sestry začlenit se do většího společenství, kterým je farnost, časem také skrze přijetí závazků služby v rámci farnosti. Toto propojení je kromě jiného zajištěno především účastí členů buněk na společném slavení nedělní eucharistie a na eucharistické adoraci, katechezemi faráře, které jsou formou nahrávek k dispozici jednotlivým buňkám, a také péčí faráře o vedoucí (dvojice vedoucích) určených farářem pro každou buňku a jejich setkáváním.

Petr Hruška

Další články na téma farních evangelizačních buněk:

- [Slovo faráře: Pozvání do večeřadla](#)
- [Farní evangelizační buňky - uvedení](#)
- [Farní evangelizační buňky - svědectví](#)
- [Farní evangelizační buňky - poslání a setkávání](#)
- [pdf Farní evangelizační buňky - základní uvedení \(text ke stažení v PDF 487.67 kB\)](#)

Nahrávky kázání a katechezí na téma farních buněk:

- [Farní buňky ve světle velikonoční doby a Slavnosti Nejsvětější Trojice \(AUDIO\)](#)
- [Večer chval: Základní smysl a scházení farních buněk \(AUDIO\)](#)
- [Večer chval: Písemný podklad ke katechezi o farních buňkách](#)